

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuł 16 dyrektywy 92/43/EWG wprowadza odstępstwo od systemu ścisłej ochrony przewidzianego w art. 12 i nast., tym samym powinien on być interpretowany w sposób ścisły. Ustęp pierwszy tego artykułu przewiduje dwie przesłanki wprowadzenia odstępstwa na podstawie lit. a)-e). W pierwszej kolejności odstępstwo nie powinno szkodzić zachowaniu populacji danych gatunków we właściwym stanie ochrony w ich naturalnym zasięgu. Po drugie, odstępstwo może mieć miejsce, gdy brak jest innego zadowalającego rozwiązania.

Biorąc pod uwagę to, że stan ochrony wilków w Finlandii nie jest korzystny, że istnieją inne alternatywne rozwiązania oraz że zezwolenia na polowania na wilki są wydawane regularnie, przy czym nie wykazano we właściwy sposób związku z osobnikami powodującymi znaczne szkody, udzielanie zezwoleń na polowania na wilki w Finlandii następuje w proporcjach, które przekraczają to, co zostało przewidziane warunkami znajdującymi się w art. 16 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG.

(¹) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory Dz.U. L 206, z 22 czerwca 1992 r., str. 7.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-343/05)

(2005/C 281/20)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 19 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez L. Pignataro Nolin i M. Huttunena, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Finlandii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu WE i dyrektywy 2001/37/WE (¹) ze względu na to, że:

nie zadbała, by Wyspy Alandzkie przetransponowały art. 8a dyrektywy 89/622/EWG, dodany do niej przez dyrektywę 92/41/EWG, a którego treść zawarta jest obecnie w art. 8 dyrektywy 2001/37/WE oraz

nie zadbała, by zakaz sprzedaży tytoniu do żucia, zawarty w ww. przepisach wspólnotowych, był przestrzegany na statkach zarejestrowanych w Finlandii;

- 2) obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W załączniku II do dyrektywy 2001/37/WE wymieniona jest dyrektywa 92/41/EWG oraz termin jej transpozycji do prawa krajowego, tj. dzień 1 lipca 1992 r. W przypadku Finlandii termin transpozycji stanowiła data wejścia Finlandii do UE, tj. dzień 1 stycznia 1995 r., choć należy zauważyć, że na podstawie Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym obowiązek stosowania się do tej dyrektywy ciążył na niej już od dnia 1 stycznia 1994 r.

(¹) Dyrektywa 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 194 z 18 lipca 2001 r., str. 26).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (w składzie jednego sędziego) z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie T-157/04 Joël De Bry przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 21 września 2005 r.

(Sprawa C-344/05 P)

(2005/C 281/21)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 21 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Lidię Lozano Palacios i Hannesa Kraemera, pełnomocników, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (w składzie jednego sędziego) z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie T-157/04 Joël De Bry przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku
- wydanie rozstrzygnięcia w sprawie, uwzględniając żądania pozwanego w pierwszej instancji i w związku z tym oddalenie skargi w sprawie T-157/04;

- ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie skarżącego w pierwszej instancji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi tylko jeden zarzut względem zaskarżonego wyroku dotyczący naruszenia prawa wspólnotowego w pkt 79-91 tego wyroku. Jej zdaniem, zasadniczo Sąd uznał błędnie, że procedura służąca sporządzeniu sprawozdania z oceny zawierającego negatywną ocenę wartościującą w odniesieniu do ocenianego urzędnika została przeprowadzona z naruszeniem prawa do obrony tego urzędnika, z uwagi na to, że oceniający nie zamieścili w „dokumencie” w rozumieniu art. 26 akapit 1 i 2 regulaminu pracowniczego ustaleń faktycznych stanowiących podstawę takiej oceny w formie pisemnego upomnienia oraz że w rozsądnym terminie nie dołączono takich dokumentów do akt osobowych wspomnianego urzędnika ani go o nich nie poinformowano.

Skarga wniesiona w dniu 21 września 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-345/05)

(2005/C 281/22)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 21 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez R. Lyala i M. Alfonso, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 18 WE, 39 WE, 43 WE i 56 ust. 1 WE oraz art. 28, 31 i 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w ten sposób, że utrzymała w mocy przepisy podatkowe, które zwalniają z opodatkowania zysk z odpłatnego zbycia nieruchomości służących podatnikowi lub jego rodzinie jako własne i stałe miejsce zamieszkania na podstawie art. 10 ust. 5 Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares (ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych), pod warunkiem określonym w pkt a) tego przepisu, iż uzyskane dochody zostaną ponownie zainwestowane w nabycie nieruchomości położonych na terytorium portugalskim.
- 2) obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Warunek, zgodnie z którym zyski osiągnięte ze sprzedaży nieruchomości służącej podatnikowi lub jego rodzinie jako własne i stałe miejsce zamieszkania powinny być ponownie zainwestowane w nabycie innej nieruchomości położonej na terytorium portugalskim, stanowi oczywistą przeszkodę w wykonywaniu podstawowych swobód zagwarantowanych w Traktacie WE i Porozumieniu EOG.

Wyjaśnienia i uzasadnienie tego warunku przedstawione przez Republikę Portugalską nie mogą być zaakceptowane.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Estonii

(Sprawa C-351/05)

(2005/C 281/23)

(Język postępowania: estoński)

W dniu 22 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Schima i E. Randvere, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Estonii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Estonii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy 2003/55/EWG⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE, przez to, że nie poinformowała Komisji o wszystkich, lecz jedynie o części przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do stosowania tej dyrektywy.
- obciążenie Republiki Estonii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dostosowanie prawa krajowego do dyrektywy upłynął w dniu 1 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, str.57.